

Kabirde sorgu ve azap

Celalettin Güntekin: “Kabirde sorgu sadece imani meselelere ait olup, ameli meselelerde sorgu mahşerde değil midir? Ameli bir mesele için kabirde sorgu olmadığı halde azap var mıdır? Varsa bu adaletle nasıl açıklanabilir?”

Men Rabbüke?

Kişi kabre girdiği zaman Münker ve Nekir adlı melekler tarafından kendisine, “Men Rabbüke? Ve men nebiyyüke? Ve ma dînüke? Ve ma kitabüke?” yani, “Rabbin kimdir? Nebin kimdir? Dinin nedir? Kitabın nedir?” soruları sorulur.

Ki bu sorular kişinin imanî durumunu tesbit için sorulur.

Kişi eğer bu sorulara doğru cevap verirse, kabri alabildiğine genişletiliyor ve aydınlatılıyor. Kişi buna çok seviniyor ve ailesine bildirmek istiyor.

Şayet kişi iman etmiyor idiyse bu sorulara haliyle doğru cevap veremiyor.

Bu durumda melekler toprağa emrediyor, toprak onu sıkmaya başlıyor. Mahşerde dirilinceye kadar toprakta böyle azap görüyor.¹

BİR KABİR NÜKTESİ

Bediüzzaman Hazretleri bildiriyor ki:

Bir medrese talebesi, Arapça gramer dersi aldığı esnada vefat ediyor. Münker ve Nekir geliyor ve soruyor: “Men Rabbüke” (Senin Rabbin kimdir?)

Çocuk ilim talebesi olarak ruhunu teslim ettiği için şehit hükmündedir ve öldüğünü bilmiyor. Kendisini medresede, farklı bir hoca tarafından sorgulandığını zannediyor. Az önce okuduğu Arapça gramer esaslarına göre de cevap veriyor. Diyor ki:

“Men mübtedâdır, Rabbüke onun haberidir. Müşköl bir meseleyi benden sorunuz, bu kolaydır.”

Gencin bu cevabı melekleri güldürdüğü gibi, orada hazır bulunan ruhları ve bu vakıayı müşahade eden keşfe'l-kubur velisini güldürüyor. Rahmet-i İlâhiyeyi

tebessüme getiriyor ve makbul bir cevap olarak meleklerin kayıtlarına geçiyor.

Bediüzzaman devamla diyor ki:

“Risale-i Nur’un bir şehid kahramanı olan merhum Hâfız Ali, hapiste Meyve Risalesini kemâl-i aşkla yazarken ve okurken vefat edip kabirde melâike-i suale mahkemedeki gibi Meyve hakikatleriyle cevap verdiği misilli, ben de ve Risale-i Nur şakirtleri de, o suallere karşı Risale-i Nur’un parlak ve kuvvetli hüccetleriyle istikbalde hakikaten ve şimdi mânen cevap verip onları tasdike ve tahsine ve tebrike sevk edecekler inşaallah.”²

KABİRDE AZAP, GÜNAHLARA KEFARETTİR

Peki, kabirde amelî sorgu var mı?

Bu konuda bildiğimiz bir rivayet yoktur.

Fakat ameli ilgilendiren bazı hususlarda kabir azabı vardır.

İsrailoğulları geçmişte idrarın elbiseye bulaşmamasına öylesine özen gösteriyorlardı ki, çamaşıra bir damla idrar bulaşmış olsa, o kısmı kesip atmak adetleri olmuştu. Ukala bir genç bunu yasakladı. Fakat yıkamayınca önermedi. Neticede insanların çamaşırları necaset bulaşığından geçilmez oldu. Bu nedenle bu gencin kabirde azap gördüğünü Peygamber Efendimiz (asm) bildiriyor.³

Keza Peygamber Efendimiz (asm) kabirlerin yanından geçerken azap görenleri görürdü. Onlara şefaet etmek ister, azapları hafiflesin veya sona ersin diye kabirlere ağaç dikerdi. Buyururdu ki: “Azap gören kabirlerin yanından geçtim. Kabirlere ağaç diktim. Bu dallar yaş durdukça şefaetimle onlardan azabın hafifletilmesini diledim.”⁴

Bediüzzaman Hazretleri de, gençlikte gayr-ı meşrû eğlencelerin ve davranışların kabirde ve berzahta azapla neticeleneceğini haber veriyor.⁵

Kabirde amelî sorgu olmamasına rağmen, amelî azabın olması elbette adalete zıt değildir. Yani Allah sormadan da hükmeder ve hükümlerinde adalet eder, zulmetmez.

Nasıl ki, dünyada başımıza gelen öyle amelî cezalar vardır ki, vicdanî bir muhasebe ile kendimizi sorgulasak, bu cezanın bir amelimize karşılık geldiğini anlamakta gecikmeyiz.

Hiç şüphesiz böyle amelimize karşılık gelen cezalar ister dünyada olsun, ister

kabirde olsun, günahlarımıza kefarettir, günahlarımızın bağışlanmasına vesile olur.

Nitekim Peygamber Efendimiz (asm) şöyle bildiriyor: “Kabrin kişiyi sıkması, kişinin mağfiret edilmemiş günahlarına kefarettir. Böylece günahları bağışlanır.”⁶

Dipnotlar:

1- Tirmizî, Cenâiz, 70.

2- Asa-yı Musa, s. 70; Şuâlar, s. 233.

3- Nesâî, Tahâre 25; İbn Mace, Tahâre 26; Ahmed b. Hanbel, IV. 196; VI, 27.

4- Müslim, Zühd 74.

5- Sözlür, s. 133, 135; Kastamonu Lâhikası, s. 117; Şuâlar, s. 181.

6- Cami'ü-s-Sağır, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2002, c. 3, s.1150.